

Изведнажъ задъ печката се чулъ хрипливъ гласъ и слабо кашляне:

— Ехъ, дѣца, дѣца, хубави сте вие, но не приказвате хубаво!

И пакъ се закашлялъ. Дѣцата доближили до печката и видѣли, че до нея седи бѣлобрадъ старецъ.

— Богъ не е лошъ, дѣца. Богъ е добъръ. Той всички обича. Той не е виновенъ, гдѣто едни ядатъ баници съ масло и млѣко, а други гладни ходятъ. Той не е направилъ това, а хората. А тѣ сж го направили, защото сж забравили Бога. Забравили сж, че всички сж челувѣци, че всички трѣбва да живѣятъ.

— А какво трѣбва да направятъ за да иматъ всички? попита Свѣтланка.

— Какво да направятъ? Да направятъ, каквото Богъ заповѣдва: да дѣлятъ всичко по равно, по половинка.

— Какво, какво? попиталъ Петю.

— Богъ казва всичко да дѣлятъ по половинка.

— Да, и азъ, като порастна голѣмъ, всичко ще дѣля по половинка.

— И азъ, добавила Свѣтланка.

— Азъ по-напрѣдъ казахъ, казалъ Петю, и тѣй ще направя, че да нѣма бѣдни на свѣта.

— Е, стига, стига сте бѣбрели! казала имъ слушницата. Ха, елате сега яжте!

— Нѣма, нѣма, нѣма да ядемъ! съ единъ гласъ извикали дѣцата, а като порастемъ всичко, ще направимъ.

— Браво, дѣца! извикалъ старецътъ и той се засмѣялъ, че се показали двата му зжба въ устата. Но азъ нѣма да съмъ живъ да ви видя. Нека Богъ ви помага!

— Каквото искатъ да ни направятъ, казала Свѣтланка, но ние ще го направимъ.

— Ще го направимъ! потвърдилъ Петю.

— Хубаво, хубаво! повторилъ старецътъ и пакъ се закашлялъ. Гледайте само да не забравите!